

inqüestionable. Però també em sembla que ens cal alguna cosa més.

Sense diners o amb pocs diners, només es pot anar fent la viu-viu. Pertanyem a un Estat que, any rere any, ens escanya econòmicament, se'ns emporta la riquesa que produïm i ens retorna les engrunes. Tothom ho sap, avui, on van a parar els impostos que s'enduen. Tothom sap les infraestructures que s'han fet a la resta de l'Estat espanyol i les que s'han deixat de fer a Catalunya. Tothom sap que aquesta és la guerra democràtica que Espanya té declarada a Catalunya. Tothom sap què passa amb les lleis que promulga el Parlament del nostre país: el nou Estatut, per exemple, votat pel 80 % dels representants del poble. Per quants ribots ja ha passat? Per quants ribots més encara ha de passar?

A la sardana, a tot el món del sardanisme, també li cal disposar de pressupostos aportats per l'erari públic. Si la riquesa que produïm ens l'administréssim nosaltres mateixos, es quedaria aquí. Com un fet normal, com passa a qualsevol país sobirà. No cal dubtar que en pocs anys recuperariem la vitalitat i l'esplendor que el sardanisme n'és mereixedor.

Joan Saliner i Colls

*1r Concurs de fotografia sardanista Joan Lassús.
Segon premi: Mirant les notes. Autor: David Falgàs*